

Sygn. akt V KK 66/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Weronika Woźniak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **G. W.**

uniewinnionej od popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 23 listopada 2022 r.,

kasacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych na
niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt III Ka 227/21

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. akt II K 1337/19,

**I. w uwzględnieniu kasacji pełnomocnika oskarżycieli
posiłkowych uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę
Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

II. oddala kasację prokuratora jako oczywiście bezzasadną;

III. zarządza zwrot na rzecz oskarżycieli posiłkowych wniesionych opłat od kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kaliszu, wyrokiem z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. akt II K 1337/19, uznał G. W. za winną tego, że „w dniu 28 grudnia 2017 r. w K. przywłaszczyła pieniądze w łącznej kwocie 127.892,78 zł w ten sposób, że w placówce Bank dokonała wypłaty środków pieniężnych w kwocie 10.000,00 zł. z konta nr [...] należącego do jej zmarłego brata P. K. a następnie złożyła dyspozycję przelewu środków pieniężnych w kwocie 117.892,78 zł z rachunku bankowego swojego brata P. K. w Bank S.A. nr [...] na swój rachunek bankowy nr [...]1 w Banku1, wiedząc, że P. K. nie żyje a zadysponowane przez nią środki pieniężne wchodziły w skład masy spadkowej po P. K., powodując straty w kwocie 127.892,78 zł na szkodę mał. W. i M. K.”, tj. o czynu z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał ją karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 2; na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy; na podstawie art. 46 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody przez zapłatę na rzecz każdego z małoletnich oskarżycieli posiłkowych: W. K. i M. K. kwot po 63.946,39 zł płatnych do rąk przedstawiciela ustawowego - matki J. K.; zasądził od oskarżonej na rzecz małoletnich oskarżycieli posiłkowych kwotę 1440 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego a na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 zł kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca oskarżonej, która zaskarżyła go w całości i zarzuciła:

1. obrazę prawa materialnego – art. 278 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie jako podstawy skazania i wymiaru kary pomimo tego, że:

1. opis czynu przyjęty i niezmieniony w jakimkolwiek zakresie przez Sąd Rejonowy w Kaliszu, jak również poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne nie uwzględniają wszystkich znamion czynu stypizowanego w w/w przepisie tzn. oskarżonej nie przypisano, ani też nie udowodniono dokonania „zaboru w celu przywłaszczenia” stanowiącego znamię określające czynność sprawczą;
2. oskarżonej nie sposób przypisać winy, albowiem pozostawała ona w przekonaniu, że środki te zostały jej mocą testamentu sporządzonego tuż przed śmiercią przez P. K. przekazane, a ponadto zostały przez nią poniekąd zarobione, na co uwagę w swoim uzasadnieniu zwrócił sam Sąd (str. 3 i 4 pisemnego uzasadnienia oraz ustne motywy rozstrzygnięcia podane przez Sąd w dniu 15 lutego 2021 r.);
3. w toku postępowania nie poczyniono żadnych ustaleń w zakresie zamiaru jakim kierowała się oskarżona, a w szczególności nie przypisano jej, a nawet nie zarzucono działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z czym nie można przypisać jej winy za przestępstwo umyślne kierunkowe, jakim jest czyn stypizowany w art. 278 §1 k.k.;
4. obrazę przepisu prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nie zawarcie w opisie czynu przypisanego oskarżonej wszystkich znamion czynu z art. 278 §1 k.k.;
5. obrazę przepisu prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 170 §1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżyciela publicznego dotyczącego przesłuchania E. J. dwukrotnie - najpierw jako niemającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a następnie jako nieistotnego i zmierzającego do przedłużenia postępowania podczas gdy:
 1. sam Sąd uznał, iż świadek ten jest na tyle istotny, że wezwał go na rozprawę w dniu 15 lutego 2021 r., a postanowił o jego pominięciu dopiero w chwili jego usprawiedliwionej nieobecności oraz żądania obrońcy co do przesłuchania go na rozprawie;
 2. była to osoba najbliższa zarówno oskarżonej, jak i zmarłemu P. K., posiadała informacje o rozporządzeniach jakich w/w dokonywali, czyje środki znajdowały się w rzeczywistości na rachunku bankowym zmarłego, na co przeznaczone zostały środki wypłacone przez oskarżoną, znała motywy i okoliczności, w których działała

zarówno przed jak i po śmierci brata oskarżona;

3. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia - art. 391 §1 k.p.k. i art. 392 k.p.k. poprzez nieodczytanie protokołu z zeznań świadka E. J. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, mimo że były jedną z podstaw wniesienia aktu oskarżenia, w konsekwencji były one istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy z przyczyn opisanych w pkt 3b zarzutów apelacji;

4. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia - art. 170 §1 pkt 2 i pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie świadków A. W., K. W., E. J., M. G. oraz D. D. jako zmierzających w sposób niewątpliwy do przedłużenia postępowania oraz nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym uniemożliwienie oskarżonej obrony w jakikolwiek sposób (oddalenie w zasadzie wszystkich jej wniosków dowodowych) podczas gdy:

1. świadkowie ci powołani zostali przez obrońcę w piśmie z dnia 8 marca 2020 r., tj. w okresie 7 dni od otrzymania aktu oskarżenia, a Sąd miał zatem możliwość wezwać ich na rozprawę w dniu 15 lutego 2021 r., w związku z czym nie sposób mówić tutaj o przedłużaniu postępowania przez obrońcę, który realizował uprawnienia w procesowe przewidzianym przepisami terminie;

2. świadkowie ci byli zorientowani w sytuacji oskarżonej oraz zmarłego P. K., wiedzieli skąd pochodziły środki zgromadzone na rachunku bankowym, a także na co po ich wypłacie zostały przeznaczone, dysponowali wiedzą o staraniach oskarżonej o zachowanie substancji majątku spadkowego oraz woli i rozporządzeniach dokonywanych przez P. K.;

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na wynik sprawy - art. 2 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 §1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. przejawiającą się w oddaleniu w zasadzie wszystkich wniosków dowodowych obrońcy oskarżonej, przy jednoczesnym wskazaniu, że składanie jakichkolwiek innych mija się z celem, albowiem w ocenie Sądu okoliczności sprawy nie budzą absolutnie żadnych wątpliwości, a jakikolwiek kolejny wniosek dowodowy uznany zostanie przez Sąd już na pierwszej rozprawie za zmierzający do przedłużenia postępowania, a tym samym pozbawienie oskarżonej prawa do jakiegokolwiek

obrony zarówno w zakresie samego czynu, jak i innych okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie, czym Sąd w sposób rażąco naruszył zasadę domniemania niewinności;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przejawiający się w pominięciu przez Sąd, iż:

1. zmarły P. K. już za życia rozdysponował środki zgromadzone na swoim rachunku bankowym przekazując je siostrze i umożliwiając jej swobodne nimi dysponowanie, bez jego wiedzy i zgody, poprzez upoważnienie jej do konta, co wynika wprost w licznych wypłat wykonywanych po lipcu 2017 r. wyłącznie przez oskarżoną na różne kwoty rzędu kilku, a nawet kilkudziesięciu tysięcy złotych, a wypłaty dokonywane po śmierci P. K. stanowiły naturalną konsekwencję realizowania woli zmarłego wyrażonej i wykonywanej przez G. W. jeszcze za życia (wypłaty w dniach 11 grudnia 2017 r., 17 listopada 2017 r., 6 listopada 2017 r., 27 września 2017 r.), co wynikało wprost z dokumentacji przedłożonej przez bank znajdujące się na k. 8-9;

2. G. W. wypłacała z w/w rachunku kwoty w różnej wysokości, które przeznaczane były m. in. na pokrycie wydatków związanych z wspólnie prowadzonym przez rodzeństwo gospodarstwem;

3. pominięciu, iż testament P. K. mógł stanowić jedynie formalne potwierdzenie dokonanego wcześniej rozporządzenia tj. darowizny na rzecz G. W., co do którego dokonania nie było świadków (rozmowa miała miejsce wyłącznie między oskarżoną a jej bratem po upoważnieniu jej do rachunku bankowego zmarłego) na wypadek kwestionowania wcześniejszej decyzji zmarłego przez jego byłą żonę;

co skutkowało naruszeniem przez Sąd przepisu art. 5 § 2 k.p.k., tj. nieuwzględnieniem niedających się wyjaśnić — w świetle śmierci darczyńcy i spadkodawcy - wątpliwości na korzyść oskarżonej;

4. pominięciu, iż aktualnie w toku jest sprawa o uchylenie aktu poświadczenia dziedziczenia zarejestrowana przed Sądem Rejonowym w K. pod sygn.: I Ns [...], a wcześniej toczyła się sprawa co do rozstrzygnięcia co do aktu stanu cywilnego zarejestrowana przed w/w Sądem pod sygn.: I Ns [...], która była niezbędna z uwagi na błędny wpis w akcie zgonu P. K., co winno wzbudzić wątpliwości Sądu co do tego, w jaki sposób J. K. uzyskała akt poświadczenia dziedziczenia, na

podstawie którego małoletni występują jako pokrzywdzeni w tej sprawie.

Niezależnie od powyższego zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego, mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 440 k.c. w zw. z art. 363 k.c. w zw. z art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji nieuwzględnienie przy obowiązku naprawienia szkody kwoty i niepomniejszenie go o kwotę 10.000 zł wypłaconą przez G. W. i przeznaczoną na koszty pogrzebu zmarłego P. K. oraz nieuregulowane przez zmarłego wypłaty dla pracowników, które to kwoty w rzeczywistości przeznaczone zostały na pokrycie długów spadkowych, a więc długów małoletnich oskarżycieli posiłkowych.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej G. W. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, wyrokiem z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt III Ka 227/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Od tego wyroku kasacje wnieśli prokurator i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych: małoletniego W. K. reprezentowanego przez matkę J. K. i M. K. zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa karnego procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegające na jego błędnej interpretacji przejawiającej się w przyjęciu, że w opisie czynu przypisanego oskarżonej nie znalazły się wszystkie znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza opisu czynu w kontekście wskazań art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., przy uwzględnieniu nadto specyfiki czynności sprawczej odnoszącej się do środków pieniężnych zapisanych na rachunku bankowym (traktowanych zgodnie z art. 115 § 9 k.k. także jako rzecz w rozumieniu art. 278 § 1 k.k.), winna prowadzić do wniosku odmiennego.

W oparciu o powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej i zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, wyrażające się w niezastosowaniu przez Sąd odwoławczy dyspozycji art. 455 k.p.k. pozwalającej na dokonanie bez zmiany ustaleń taktycznych i niezależnie od granic zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów, poprawienia błędnej kwalifikacji czynu za który wyrokiem Sądu I instancji, skazana została oskarżona G. W. tj. art. 278 § 1 k.k. na prawidłową kwalifikację z art. 284 § 1 k.k. jako korzystniejszą dla wyżej wymienionej i odpowiadający opisowi czynu przyjętemu w zaskarżonym wyroku, co skutkowało nieuzasadnioną decyzją Sądu odwoławczego o konieczności uniewinnienia oskarżonej z uwagi na brak w opisie czynu jej przypisanego wszystkich znamion ustawowych określonych w art. 278 § 1 k.k.”

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kaliszu celem ponownego jej rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kaliszu w pisemnej odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wniósł o jej uwzględnienie w razie uznania za niezasadną kasacji prokuratora. Natomiast obrońca oskarżonej domagała się oddaleniu obu kasacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych zasługuje na uwzględnienie, jako że zasadny okazał się podniesiony w niej zarzut rażącego naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Sąd odwoławczy zmienił wyrok Sądu I instancji i uniewinnił oskarżoną od popełnienia przypisanego jej czynu z art. 278 § 1 k.k. uznając, że opis tego czynu nie zawiera sformułowania wskazującego na dokonanie przez nią zaboru. Stwierdzając, że nie ma tym opisie ani zapisów będących dosłownym przytoczeniem sformułowania ustawowego, tj. że oskarżona zabrała w celu przywłaszczenia, ani sformułowań go zastępujących, jak np. ukradła, dokonała kradzieży, skonstatował, iż w ten sposób zdekompletowany został zespół znamion określających przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. Dodatkowo przemawiało za tym zamieszczenie w opisie przypisanego czynu sformułowania należącego do

znamion innego przestępstwa, tj. przywłaszczenia z art. 284 § 1 k.k. Ponieważ posłużono się w nim znamieniem przestępstwa, którego oskarżonej nie przypisano, to, zdaniem Sądu odwoławczego, opis czynu za który została ona skazana przez Sąd I instancji nie może zawierać wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

Przedstawione stanowisko Sądu odwoławczego jest błędne, bowiem zostało oparte na wadliwej interpretacji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Przepis ten nakazuje, aby wyrok skazujący zawierał dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Tak więc żaden element, od którego uzależnione jest uznanie danego zachowania za bezprawne, nie powinien być w takim wyroku pominięty. Nie jest zatem dopuszczalne skazanie osoby, której nie przypisano zachowania odpowiadającego określonym w ustawie wszystkim znamionom danego typu czynu zabronionego – zasada *nullum crimen sine lege* (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., II KK 198/18). Nie oznacza to jednak, że do naruszenia tego zakazu dochodzi zawsze, gdy opis czynu nie zawiera dosłownego powtórzenia znamienia ustawowego. Przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie wprowadza wszak wymogu, aby w opisie czynu używać słów ustawy. Więcej, w orzecznictwie sądowym zastępowanie słów ustawy określających znamiona przestępstw stosownym opisem zachowania sprawcy w przypisanym czynie występuje powszechnie (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2015 r., V KK 53/15). Trafnie przy tym wskazuje się, że w wielu wypadkach jest to wręcz nieodzowne, jako że słowa ustawy ujmują znamiona w formule ogólnej, czy też syntetycznej, a opis czynu musi konkretyzować i uściślać w czym wyrażało się wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstwa. Od dawna utrwalony jest też pogląd, że wystarczające jest albo użycie wyrażenia znaczeniowo równorzędnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2011 r., III KK 321/10), albo zastąpienie słów ustawy takim stwierdzeniem, które swą treścią adekwatnie wypełnia znaczenie tego znamienia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 22 października 2009 r., IV KK 111/09; 25 czerwca 2013 r., V KK 435/12). W judykaturze podkreśla się, że polski proces karny nie jest procesem formułkowym, w którym wymagane byłoby posługiwanie się określonymi formułami prawnymi, lecz procesem, w którym przepisy określają jedynie sposób postępowania organów

procesowych, w tym przy redagowaniu opisu czynu zarzucanego i przypisanego tak, aby odzwierciedlał on zdarzenie przestępne, ze wskazaniem znamion. Niedociągnięcia w tym zakresie, gdy jednak ustalenia faktyczne jednoznacznie wykazują, że zdarzenie odpowiadające zachowaniu przestępnemu miało rzeczywiście miejsce, i to przy stronie podmiotowej wymaganej w danej sytuacji przez prawo karne, nie może prowadzić do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej. Uniewinnianie osoby winnej, mimo wykazania jej sprawstwa i winy, kolidowałoby jaskrawo z celem procesu karnego określonym w art. 2 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2014 r., III KK 416/13; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., II KK 141/14).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że wprawdzie istotnie w opisie czynu przypisanego oskarżonej nie ma słów przytaczających sformułowanie znamienia dokonania zaboru, lecz nie oznacza to jeszcze, że opis czynu nie ujmuje bytu tego znamienia. Zawarto w nim bowiem takie - jednoznacznie wskazujące na czynność sprawczą zaboru - sformułowania, jak „dokonanie wypłaty środków pieniężnych” oraz „złożenie dyspozycji przelewu środków pieniężnych”.

Środki pieniężne zapisane na rachunku bankowym są zgodnie z art. 115 § 9 k.k. rzeczą ruchomą. Zgodzić się trzeba ze skarżącym, że nie mogą być one jednak traktowane identycznie jak inne rzeczy ruchome również w zakresie opisu czynności, które można z nimi dokonać. W szczególności nie sposób użyć w stosunku do środków pieniężnych zapisanych (zgromadzonych) na rachunku bankowym pojęcia ich „zabrania”. W taki sposób można określić czynność sprawczą w odniesieniu do ruchomej rzeczy materialnej, względnie do pieniędzy w gotówce, nie zaś do niemających materialnego charakteru zapisów na rachunku bankowym. Skoro tak, to użyte w tej sprawie w opisie czynu sformułowania stanowią dostosowanie czynności sprawczej „zaboru” do specyfiki przedmiotu zaboru. Dokonanie przez oskarżoną wypłaty środków pieniężnych w kwocie 10.000 zł pojęciowo odpowiada ich zabraniu dla siebie z rachunku bankowego stanowiącego masę spadkową po zmarłym ojcu oskarżycieli posiłkowych. Z kolei złożenie dyspozycji przelewu środków pieniężnych w kwocie 117.892,78 zł z

rachunku bankowego brata na swój rachunek bankowy - ich zabranie dla siebie, z tą tylko różnicą, że bez ich wcześniejszej wypłaty.

W podsumowaniu można stwierdzić, że zarówno dokonanie wypłaty środków pieniężnych, jak też złożenie dyspozycji przelewu tych środków na swój rachunek z rachunku zmarłego wypełnia definicję zaboru rozumianego jako wyjęcie rzeczy spod władztwa innej osoby i objęcie jej we władanie przez sprawcę wbrew woli osoby dysponującej rzeczą i bez podstawy prawnej.

Wbrew stanowisku Sądu odwoławczego zamieszczone w opisie przypisanego oskarżonej czynu sformułowanie „przywłaszczyła” środki pieniężne nie może świadczyć o zrealizowaniu przez oskarżoną znamienia przestępstwa z art. 284 § 1 k.k. Wprawdzie istotnie opis tego czynu nie jest precyzyjny, w szczególności zaś niefortunnie posłużono się tym określeniem na początku opisu, niemniej wskazuje ono na cel i zamiar działania polegającego na dokonaniu wypłaty i przelewu środków pieniężnych. Tak więc oskarżona, dokonując wypłaty środków pieniężnych oraz składając dyspozycję przelewu tych środków na swój rachunek z rachunku zmarłego działała w celu ich przywłaszczenia i tym samym zrealizowała wszystkie znamiona typu czynu zabronionego z art. 278 § 1 k.k.

Stwierdzone uchybienie stanowiło rażące naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, skoro było samoistną przesłanką wydania wyroku uniewinniającego.

Dlatego Sąd Najwyższy, dzieląc podniesiony w tej kasacji zarzut oraz wniosek, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten powinien raz jeszcze rozważyć zarzuty apelacji obrońcy oskarżonej, zaś w odniesieniu do kwestii prawidłowości opisu zarzucanego oskarżonej czynu, uwzględnić uwagi i wskazania zwarte w niniejszym uzasadnieniu.

Konsekwencją stanowiska przyjętego przez Sąd Najwyższy w wyroku było oddalenie kasacji wniesionej przez prokuratora jako oczywiście bezzasadnej. Wobec podjęcia takiego rozstrzygnięcia na rozprawie, Sąd Najwyższy zwolniony jest z obowiązku sporządzenia uzasadnienia (art. 535 § 3 k.p.k.).

Kierując się powyższymi racjami, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, przy czym o zwrocie oskarżycielom posiłkowym wniesionych opłat od kasacji na podstawie art. 527 § 4 k.p.k.

[as]